

Posudek

Kristýna Schovánková, Sirotci, sirotčince a chudobince v Plzni. Bakalářská práce, Katedra historie Pedagogické fakulty ZČU v Plzni 2016, 53 stran + 12 obrazových příloh (vedoucí práce PaedDr. Naděžda Morávková, Ph.D.)

Bakalářská práce Kristýny Schovánkové přináší mnoho zajímavých informací, její předností je to, že je založena i na původním archivním výzkumu v AMP, který jí poskytl množství informací a dat, které však ne vždy dokázala utřídit v ucelené kapitoly s jasnou interpretací. Také její původní vymezení, tj. záběr na období od konce 19.století do konce první světové války, postupně ve své práci rozšiřuje o sondy do sociální péče o mládež za první republiky, čili až do 20.-30.let. Jinak je ovšem struktura její práce promyšlená a logicky uspořádaná. Je až překvapivé, jak byla péče o osiřelou, chudou či jinak hendikepovanou mládež rozmanitá a různorodá. Jistě je to dáno sociální vyspělostí poměrně civilizovaného Rakouska-Uherska, ale jako pozitivní vyznívá i konkrétní situace v poskytování a distribuci podpory samotným městem Plzeň, ale i velkorysá pomoc významných podniků (pivovar) či zámožných sponzorů, jak finanční, tak ve formě jiných darů. Práce je napsána vcelku čtivě, bez větších stylistických nedostatků. Cením si autorčina zájmu o danou problematiku i toho, že dokázala využít široký záběr odborné literatury a že cituje i některé nedávné bakalářské či diplomové práce. Text se snažila oživit i kasuistikou, proto svůj výklad ilustruje a doplňuje případy různých událostí a „malérů“ z dochovaných archivních fondů. Nejsm si jist, zda je vhodné používat autorský plurál, zvláště při sebehodnocení typu „vytyčený úkol jsme splnili“. Někdy se uchyluje ve svých hodnoceních k příliš emotivním a sporným subjektivním výlevům („děti nebyly brány tak jako dnes, jako požeňání“, „o vzdělání panoval nezám a mnohdy přímo odpor k němu“), časté jsou její řečnické otázky. Stylisticky její práce ob stojí, i když nějaký lapsus se vloudí: „Třeba vyzdvihnout snahu města. Jeho oporu a chtíč s problémy věci něco dělat...“ , „zda byly vykonány nějaké nápravy, pokud došlo k nekalostem, nevíme...“ Rozhodně nevhodným se zdá i opakovaně používaný termín „duševně úchylný“, dnes hovoříme o mentálně hendikepovaných. Nevím též, proč označuje dělnického předáka, za Rakouska vězněného Karla Steinera za „zrádce“ (s.64, koho měl zradit?). Drobné chybičky s vloudily i v pravopise – příbuzní rodiny StehklíkovY a MartinicovY...Škoda, že autorka nevěnovala korektuře svého text větší pozornost, to platí i anglickém abstraktu a resumé. Nerad bych však, aby tyto mé menší výhrady zastínily skutečnost, že autorka vypracovala záslužnou a původní práci, mapující plzeňskou sociální péči na prahu modernosti s důrazem na výchovu osiřelé mládeže. Velmi obsažný a informačně cenný je podrobný poznámkový aparát, svědčící o autorčině péči při archivním výzkumu.

Proto doporučuji předloženou práci k obhajobě s hodnocením „velmi dobře“.

Profesor PhDr. Jan Kumpera, CSc.,

recenzent